

taget hans Embede. Det er en uheldig Modsigelse, og dertil maa man ikke lade sig henrive derved, at Afstedigelsesmyndigheden i et enkelt Tilfælde ansees for mindre rigtigt benyttet. — I Forbigaaende skal jeg sige, at jeg ikke hører til dem, der beskrive Rigtigheden af Kongens Afstedigelsesret med Hensyn til Præsterne, men at jeg derimod nok kunde ønske, at der ved en Pensionslov kunde blive sørget tilbørligt for de Præster, der afftediges. — Det, Loven gaaer ud paa, er altsaa, at man vel ikke kan udføre den kirkelige Gjerning uden Udnævnelse, men at man dog skal kunne udøve den, naagtet Udnævnelser er tilbagetagen. Det er en overordentlig Anomali, som maa medføre Indgrib i hele den kirkelige Ordning, hvad man skal tage sig iagt for. Alle de, der ere i geistlige Embeder, ere underkastede et Overtilsyn med Hensyn til hele deres Gjernings Udførelse, hvilket enhver Embedsmand skal finde sig i; thi det er ikke godt for Noget af os, enten vi ere geistlige eller borgerlige Embedsmænd, at vi staae ganske uden Tilsyn; det er godt, at der er et Sted, hvor Ansvar kan gøres gjældende imod os. Men nu vil det let sees, hvor vanskeligt Tilsynet med, hvorledes den præstelige Gjerning røgtes af den Præst, der intet Embede har, vil blive, idet han hver Dag kan forandre Pladsen for sin Gjernings Udførelse. Lovforslaget vil føre til, at alt Tilsyn med den kirkelige Gjernings forsvarlige Udførelse forsvinder.

Ved Siden heraf er Spørgsmaalet om Anvendelsen af Kirkebygningen kun en Bisag. Saalænge der kun er Spørgsmaal om Præster, der ere Embedsmænd og hvo ved Siden af hinanden, kan man ikke let tænke sig, at en Conflict skulde opstaae med Hensyn til Kirkens Benyttelse, naar man da fra begge Sider forudsætter den gjensidige Smødekommene, som man kan forlange af Embedsmænd, og specielt af Præster; men et ganske andet bliver Forholdet, naar en Mand, der ikke er i Embede, nedfætter sig lige ved Siden af Kirken og concurrerer med den virkelig ansatte Præst med Hensyn til Benyttelsen af Kirken (Havde: Det er en Misforstaaelse.) Er det en Misforstaaelse? Naar en Mand er afftediget, men dog forbliver i Sognet for at udøve præstelig Virksomhed,

faa kan der, siger jeg, meget let opstaae en Conflict derved, at de fleste af Sognebed øerne tye til ham; det er dog vistnok rigtigt. Der vil altsaa lettere i saadanne Tilfælde kunne opstaae de meest uhyggelige Conflicter, Stridigheder og Sammenstød mellem de to Præster, end Tilfældet ellers vilde være; der vil kunne finde Sammenstød Sted af en for den kirkelige Orden, for den kirkelige Velvillie og den kirkelige Kjærlighed overordentlig uhyggelig Natur, naar man ved Siden af en præstelig Embedsmand, der virker saa godt, han kan, sætter en Concurrent, der vælger sig det samme Sogn til Udførelsen af sin præstelige Virksomhed. Det er altsaa det, som jeg troer er det aldeles Falske ved det foreliggende Lovforslag.

Men dertil knytter sig et andet Punkt, der slet ikke er kirkeligt, men som er af den allerstørste borgerlige Interesse. Hos os er det, som man paa andre Steder kalder Førelsen af Civilstandsregistrene, som er et Anliggende af den allerstørste Vigtighed, for at man sikkert kan bevise, naar man er født, og naar man er viet o. s. v., men som isøvrigt er et reent borgerligt Anliggende, overdraget til Præsten. Det har ganske vist slet Intet med den kirkelige Virksomhed at gjøre, men det er nu for Dieblikket saaledes ordnet, og deri kan man ikke — saaledes som i første Paragraph er foreslaaet — gribe vilkaarligt ind, uden at tilveiebringe stor Usikkerhed og Mangel paa Orden. Nu er der ved ethvert Raad bestemte Embedsbøger, som skulle føres, og hvorefter Udskrifter og Attester skulle gives; de skulle eftersees ved Visitats, om de føres ordentligt, de skulle sikkert bevares og gaae fra den Ene til den Anden, og man har paa bedste Maade søgt at sikke sig, at de blive holdte i god Orden. Men ved Siden af denne til et bestemt Embede tilhørende Civilstandsregistreførelse stiller man nu en Kirkebog, som en privat Mand anskaffer sig, som han faaer autoriseret af en Provst, som han fører med sig, hvor han gaaer, og som han fører paa sin egen Viis; den kan ikke eftersees, og naar han engang dør eller nedlægger sin Virksomhed, saa skal den vel indsendes til Provsten; men kommer den for ham, eller bliver den ikke indsendt, hvor skulle saa senere de af ham Døbte faae deres Attester? Nei! vil man indføre